

Срамота је да мој Крагујевац, центар Шумадије и прва престоница модерне Србије, у 21. веку остане глув, слеп и мутав, без и једног јединог медија. А то ће се десити, за годину-две или месец-два. Власти се мењају, али легат који своје граду остављају, заувек остаје

Парадоксално, једини медиј са стабилним финансирањем (осим РТ Крагујевац) је „Радио златоуст“ кога финансира црква. И још поврх свега, ту се могу чути праве вести, а не пропаганда којом нас засипају режимски национални медији.

Кад све саберемо и одуземо, срамота је да мој Крагујевац, центар Шумадије и прва престоница модерне Србије, у 21. веку остане глув, слеп и мутав, без и једног јединог медија. А то ће се десити, за годину-две или месец-два. Власти се мењају, али легат који своје граду остављају, заувек остаје.

Господине Николићу, реагујте. Немојте да уђете у историју само по томе да сте својим нечињем угасили баш све медије у Крагујевцу, срцу Шумадије.

(Ауторка је главна и одговорна уредница „Нове економије“)

Медијски тревести-ти су препознатљиви и по томе што њихов ангажман није друштвено одговоран - напротив, а не ретко се њихов ангажман отворено пројављује као лобирање за одређену групу: политичку, економску и слично

ституционализованом систему јавног информисања, а на другој страни са поштовањем основа новинарства и придржавањем основних фаза у новинарском раду. Први би се могли назвати струковним професионалцима, други су професионалци по квалитету. Ево, дакле, раслојавања и међу свима онима који се професионално баве медијским послом, јер нису сви међу њима професионалци по квалитету.

На крају, публику често збуњују и они медијски професионалци који јесу то по природи посла или по квалитету, а уопшени су у медијима – тревеститима. Многи верују да се они, према суду части, не би могли називати професионалцима. Овде међу критеријуме улази поменута друштвена одговорност. Може ли онај ко је друштвено одговоран гледати своја посла у нечему што је друштвено неодговорно? Пракса показује да може, али ће увек бити сумње да се и у овом случају ради о некој врсти преоблачења. За многе ту нема сумње – они јесу медијски тревести!

Додала бих да услед приватизације медија и нејасног утицаја власничких структура у медијске садржаје сви ризикујемо да то postanемо.

(Ауторка је уредница Радија Златоуст)

МЛАДИ КРАГУЈЕВЧАНИ У УЛОЗИ НОВИНАРА У НЕМАЧКОЈ (7)

Схватили смо суштину инклузије

З а крај нашег боравка у Немачкој могли смо да изаберемо једну од три понуђене дестинације за излет - Целе, Бремен или Хамбург. Једногласно смо изабрали леп и велики лучки град Хамбург, други по величини у Немачкој, кога због великог броја канала и водених путева често називају и „Северна Венеција“.

На железничкој станици у Хамбургу чекали су нас Инка и Јаник, пријатељи из Црвеног крста Хамбуршког округа, који су били гости Крагујевца у априлу ове године. Када су сазнали да долазимо у Хамбург, узели су слободан дан и дружили се са нама до вечери. Хамбург се налази на реци Елби, у коју се у самом граду уливају реке Алстер и Биле. На сто километара од Хамбурга Елба се улива у Северно море, а због отворености према мору Хамбург називају још и „Капијом света“.

Занимљиво је да су чувени „Битлси“ започели своју светску каријеру баш у овом граду.

■ Хамбург пун баријера

Најлепша зграда у Хамбургу је градска кућа Ратхаус, која се налази у најужем центру. Иако се у згради одржавају седнице градског парламента, свакодневно се организује туристичко разгледање зграде, саграђене у духу неоренесансе 1897. године, чији је торањ висок 112 метара.

Ипак, најлепши поглед на град је са врха торња цркве Светог Михаила, који је висок 132 метра. Барокна протестантска црква Светог Михаила успела је да опстане, упркос пожарима и људском немару и данас изгледа, како кажу Немци, боље него икада.

До цркве смо дошли шетајући кроз улицу пуну бутика са скупом кожом и продавницама деликатеса. Пут нас је, потом, одвео до обале језерца окруженог зградама и кафићима, поред којег се налази још једно веће језеро које више личи на велику морску увалу, са много једрилица које плове по њему. Наредних неколико сати провели смо у обиласку луке.

Главна атракција тог дела града од 2017. године је зграда филхармоније „Elbphilharmonie“, саграђена на темељима старог магацинског простора. То је једна од највећих и најакустичнијих концертних дворана на свету. Задивила нас је њена спољашност, стаклена фасада и таласаста кров. Након заједничког ручка и фотографисања на једриличар-

КРАГУЈЕВЧАНИ СА АНДРИЈАНОМ ХАМАН

ВЕЛИЧАНСТВЕНА ЗГРАДА ФИЛХАРМОНИЈЕ У ХАМБУРГУ

ском броду-музеју из деветнаестог века, кренули смо на једносковну возњу бродом.

Бродови који возе туристичке туре облепљени су рекламама за љубитеље Дизнијевих и бродвешких спектакла и мјузикла, које бројне позоришне куће у Хамбургу имају на својим репертоарима. У луци су се тада приказивали мјузикли „Краљ лавова“ и „Мери Попинс“.

Били смо одушевљени бродском туром. Иако нас је ветар поприлично љуљао, уживали смо у пловидби.

Опростили смо се од Хамбурга на месту Свети Пол Ландинг стејџ, на видиковцу са кога поглед паца на луку, највећи хамбуршки мост и пристаниште за путничке бродове, као и на „Elbphilharmonie“, која се може видети са многих висинских тачака у граду.

На крају смо ипак закључили да је у поређењу са ХанOVEROM, Хамбург пун баријера.

Пре путовања у Хамбург имали смо завршну новинарску радионицу. После низа посета, сусрета и разговора, било је неопходно да сумирамо утиске и

проценимо ефекте програма немачко-српске размене на тему инклузије. Радили смо на својим чланцима и интервјуима, разговарали међусобно и бирали одговарајуће фотографије. Атмосфера је била радна, заокупила су нас снимања, писање, сређивање документације. Међутим, осећала се и нека напетост, збрка осећања, уочљива тек када тишину снимања изненада прекине незаустављив смех.

Само неколико дана раније појам инклузије био нам је потпуно нејасан и углавном је значео нешто идеално и нестварљиво. Сада је све другачије. Слушамо једни друге док говоримо пред камером и поносни смо. Стечено искуство помаже нам да о инклузији говоримо потпуније, јасније и прецизније. Указујемо на конкретне примере, користимо метафоре, трудимо се да покажемо да смо стварно нешто научили.

Новинарски начин рада није променио само нас већ и наше домаћине. Међу њима је доста будућих социјалних радника и педагога, који су након овог програма још више мотивисани за свој посао.

Инклузију сада сви видимо као нешто добро, корисно и неопходно. За тренутак смо се присетили прве радионице, када нам је показана шема, на којој су била наведена три појма - искључивање, интеграција и инклузија. Врло трапаво смо правили разлику између њих.

Искључивање је свима било јасно, али са инклузијом је било другачије. Након свих посета и разговора шема инклузије, која је била само теоријски и сликовно јасна на почетку, сада је за нас имала суштинско значење.

■ Квалитетан живот за све

Прва значајна промена наших ставова почела је након сусрета са госпођом Андријаном Ханман.

Био је то тренутак када смо схватили да је инклузивно друштво добро за све.

Госпођа Ханман је некада била успешна атлетичарка, а сада је у колицима. Међутим, задржала је свој борбени спортски дух. Њена одлука да постане представник људи са инвалидитетом у свом граду, годинама доноси добробит свим грађанима Ханновера. У овом граду и ономе што нуди сви могу да уживају - труднице, мајке са бебама, бициклисти, старије особе које користе помагала, деца које чувају баке и деке, али и инвалиди за које овде нема препрека и могу да присуствују свим догађајима који се одржавају у ХанOVERU.

Мото госпође Ханман је квалитетан живот за све. Она је била импресионирана нашом знатношћом и потребом да нешто ново понесемо у своју домовину и свој град. За почетак, пружио нам се могућност да стекнемо ново искуство и видимо како све тамо функционише и колика је брига и посвећеност према инвалидима, а Андријана Ханман је обећала да ће се ангажовати да направи акцију прикупљања средстава, како би нам помогла да направимо малу, али видљиву промену у свом граду.

Сазнање да се приближава дан повратка, учинио нас је помало тужним, па су текстови које смо писали на папирима у боји били пуни емоција.

Тренутак који нас је све збунио биле су сузе у очима нашег домаћина Ахима. Једино је Сања била довољно прибрана и урадила праву ствар у том тренутку – пришла је и нежно га загрлила.

Захваљујући нам је на свему – Сањи на загрљају, а нашем инклузивном тиму на ентузијазму. Постали смо богатији за ново искуство, другачији, отворенији.

Завршили смо последњу новинарску радионицу. Окачили смо своје текстове свуда по просторији, као мала разнобојна уметничка дела.

Сложили смо се да треба да направимо брошуру која се може слати мејлом и превести на енглески и немачки и објавити на интернету. Идеја нам је да текстове преведемо и на знаковни језик.

После свега што смо видели и доживели сада много више пажње обраћамо на баријере у нашем граду. Делимо своја искуства и стечена знања са другима, покушавамо да променимо њихове ставове.

Да бисмо постали друштво које прихвата модел инклузије, у коме сваки појединац има једнака права и могућности без обзира на индивидуалне различитости, неопходна је прво да променимо ставове према особама са инвалидитетом и тешкоћама у развоју.

Од бројних изјава нашег тима о инклузији изабрали смо један - инклузија је нешто лепо, а да ли је то довољно? Веома смо захвални свима који су имали стрпљења за наше прве новинарске кораке. Нарочито се захваљујемо читаоцима, јер верујемо да ће схватити наше поруке и преносити их даље.

Крај

(Аутори овог текста, који је наставак из прошлог броја, чланови су Удружења сивунаша са хендикейом и волонтери Црвеног крста, који су боравили у Немачкој у Доњој Саксонији)

ЦРКВА СВЕТОГ МИХАИЛА СА ТОРЊЕМ ВИСОКИМ 132 МЕТРА